

Szembesítés

„Május elsejéken, míg vártad, hogy »egységgeddel« elindulj a menettel, benéztlé Lenin nagykabátja alá, onnan mentél az állatkertbe.

Tetszett apád »Kiváló Dolgozó« jelvényén a vörös csillag színe és az, ahogy a fényt törte. Sose vetted észre, hogy a Lánchíd előtt a virágok ugyanezt a formát adják ki, hiszen már akkor sem tudtál repülni.

Szavaltál az iskolai ünnepségeken, és csak annyira volt ciki a »vörös csillag, ragyogj, trónolj«, mint most a gyerekeknek az aktuális kurzusvers.”

(Török Mónika: *A nagy októberi novemberi. Magyar Hírlap, 2001. november 7.*)

„A hazai neoliberális értelmiség már több ízben öszszemosta a bontakozó magyar újbaloldalt a szélsőjobboldallal. Haraszi Miklós most is megragadja erre az alkalmat. (...)

TGM, ha változtatta is véleményét életútja során, azt mindig a gyengék, a kiszolgáltatottak oldalára állva tette. Számos, marxista emlékün nevelkedett mai neoliberálisról ez nem mondható el. Másrészt keményen képviselt antifasizmusában TGM mindvégig következetes maradt.

Végül ami Haraszi képzavarát, a számítógéphe fektetett »zsidó munkát« illeti: Kedves Haraszi Miklós! Ha ezt egy antiszemita mondaná, te magad minősítenéd rasszizmusnak.”

(Szalai Erzsébet: *A „rém” természete. Népszabadság, 2001. december 10.*)

„Így aztán búcsúztatni szándékozom Szűrös Mátyást s vele azt a politikai generációt, amely a kor kihívásaira csak a saját gondolatrendszerének ki- és megcsavarásával képes válaszolni. Mert a mai kihívások immár nem az egyes igazságok harcáról, hanem a társadalmak demokratikus kormányozhatóságáról szólnak. (...)

Szűrös Mátyás úgy innovatív, hogy a Németh Miklós fémjelezte múltba révedéssel robbantja az MSZP megújulását. A dinoszauruszok forradalma az emlősök ellenében!

Szűrös Mátyás lélekben kiült, disszidált a szocialista frakcióból. Nem bírta a megújulást, nem bírta a változásokat. Pedig az MSZP még nem is lépett különösebben radikálisat. Sőt!”

(Szanyi Tibor: *Isten veled, Szűrös elvtárs! Népszabadság, 2001. december 10.*)

„Merthogy a francia politikai osztály mértékadó tagjai ösztönösen tudják azt, amit ezek szerint Orbán nem tud, vagy nem akar tudni: olyan szörnyű mondatot, mint amit most ő a Le Figaronak adott interjújában megengedett magának, Nyugaton demokratikus politikusként nem ejt ki a száján. Mert egy ilyen kijelentés a demokratikus világban a közvélemény számára nem politikai realizmust sugall, hanem valami olyasmit, ami a cinizmusnál is súlyosabb. Aki ugyanis politikusként képes ilyesmit állítani, arról akár még azt is fel lehet tételezni, hogy megszűntek működni az erkölcsi gátjai, s az illető esetleg még a nem demokratikus hatalomgyakorlás lehetőségét sem zárná ki. (...)

Mert hiszen aki Orbánra voksol közülük, az majdnem olyan, mint ha Csurkára voksolna – csak annál jobb, mert hasznosabb. Így ha netán nyerne tavasszal a Fidesz, azzal egyidejűleg a MIÉP-es jövő is elkezdődik, nem csak a fideszes. Akkor aztán minden olyan lenne majd, mint most. Csak éppen a köbön.”

(Kis Tibor: *Jövő a köbön. Népszabadság, 2001. december 12.*)

„Tényleg úgy érzi, professzor úr, hogy nem kell félni ott, ahol a miniszterelnök elnéző mosolygása mellett tobzódik a szélsőjobb utcán és tévében? (...)

Soha még nem éreztem ennyire távol egymástól a jogot és az igazságot. De mindezzel nem azt akartam mondani, hogy félni kell. Ellenkezőleg. Bár van mitől félni, de nem szabad. A barom sem fél, hanem ellenáll, harcol, amikor a vágóhídra viszik. Én hiszek abban, hogy egyszer majd mégis csak jogállamban fogunk itt élni, s azért szurkolok, s teszek meg mindent, amit tudok, hogy félni kelljen... Félni kelljen ebben az országban mindenkinek, aki felrúgja a jogot; aki a demokráciát csak a saját hasznára működteti; aki elfelejti, hogy a démosz csak vezetőjének s nem uralkodójának választotta meg.”

(Juszt László: *Van ok félni, de nem szabad. Népszabadság, 2001. december 29.*)

„Lázás igyekezettel dolgoznak a nyomdászok a galíciai jöttmentek ármánykodásait leleplező dokumen-

tumok nyomtatásán. Percenként újabb tíz, irredata dalokat tartalmazó CD-lemezt állítanak elő a nemzeti dalárda lemezzállalatánál. Utolsó simításokat végzik a millenniumi emlékmű Kossuth-szobra helyére kerülő Horthy Miklós alakján. Pártunk és kormányunk az év végén húsz százalékkal emelte a dolgozók öntudatát!

Hajrá!”

(Szendrei Lőrinc: *Hajrá, mindent bele! Népszabadság, 2001. december 29.*)

„Az Orbán-törzs átmeneti típus a kettő között, de azért inkább »nomád«. Térségünkben az uralkodó hatalmi modell mindenütt az Aranyhordáé. Ezt örökölte meg az oszmán és az orosz cári birodalom. (...)

De a maffia Olaszországban formailag mégse legális. Nálunk azonban ez a kormány. Don Vittorio kormánya. (...)

Orbán Viktor nem nacionalista, nem antinacionalista, hanem képmutató hatalmi megszállott. Orbán és klikkje nem autoritárius (tekintélyelvű), hiszen teljesen destruktív, szétzúzza a rendezett államéletet, párhuzamos, informális hatalmi struktúrákat hoz létre, beleértve a törvénytelen pártmiliciát és párhuzamos titkosszolgálatokat; magához vonja a kormánytól elvileg független hatalmi ágak személyzeti politikáját; személyesen osztogatja a díjakat és kitüntetések. (...)

Büdös proli, бүdös paraszt, бүdös zsidó, бүdös cigány – ezek a kor jelszavai. Ellenállás nem mutatkozik, sztrájk, tüntetés alig. Kritikai kultúra még akad, de kicsi, elszigetelt, gyöngye, bátortalan.”

(Tamás Gáspár Miklós: *A helyzet. Népszabadság, 2001. december 24.*)

„Az Orbán-kormány, mely már eddig is szorgosan kutatta, hogy miként alkalmazható többpártrendszeri viszonyok között az egypártrendszer hatalomgyakorlási technikája, most új területen mutatta be ilyen irányú találékonyságát. Kimondatta magas beosztású kiszolgálóival, hogy hivatalos személy nem védheti alkotmányunkat, ha ennek érdekében a fennálló állapotokat kell bíráltnia.”

(Eörsi István: *A politizálás fogalmáról. Népszabadság, 2002. január 2.*)

„Nem is a kézcsoúk itt a legszörnyűbb, mint inkább az a pszichológiai helyzet, amibe Orbán Viktor országglása sodorta a tisztességes magyar embereket. Ha nem parírozta, megjelent az APEH-rendőrség, az ügyészi nyomozóhivatal és így tovább. Miért csodálkozunk azon, hogy a maga személyi kultuszát kiépítő Orbán Vikornak, mint egy pápának vagy uralkodónak, kézcsoúk jár? Hiszen ez felel meg annak a légkörnek, amelyben három éve élünk.”

(Veér András: *Óriásplakát. Népszabadság, 2002. január 7.*)

„Ez nem paranoia, küldetés, mert így jó kezekben van a... vagyok én, van a micsodám. Olyan szeretnék lenni, mint Ó, a példaképem... Ó.

A Választott. Jövőképünk letéteményese. Az első számú polgár és polgárőr. Hát ő például állatira félhet. Ezt onnan tudom, hogy amikor nem füttyül, akkor üzenget, meg fenyeget, meg kilátásba helyez, meg dönt bármit és bárkit, meg megmondja, hogy ki a gyűlölnivaló... pusztán lelkeleg...

Szegény. Nem lehet jó neki önmagának lenni. Lehet, hogy egyre rosszabb?”

(Surányi András: *Beszéljük meg – félek. Népszabadság, 2002. január 21.*)

„A korona – a millennium jegyében – sajnos sokkal több, mint amivel meggyanúsítják, azaz hogy egy hajdani álom indokolatlan és nagyravagyó szimbóluma. A korona arra szolgál a millenniumi – jól-rosszul, de leginkább rosszul képviselt – kurzusrepresentációban, hogy eltüntessen minden alternatívát. Ezért viszik egyik helyről a másikra, úsztatják föl, és teszik igazolványra. Arra való, hogy a piktogram eltüntesse a pártokat, a civil társadalmat, a demokráciát. A korona számomra – itt és ebben a szezonban – nem más, mint önkényuralmi jelkép.”

(P. Szűcs Julianna: *Új kurzusművészet. Gondolatok egy fontos kiállítás kapcsán. Népszabadság, 2002. január 19.*)

„Más kérdés, hogy az egységes magyar jobboldal ilyen elsimicskásodott és elrogánosodott formában jött létre, de ez elkerülhetetlen gyermekbetegség, még kiheverhető.”

(Ágh Attila: *Bujkálók és önelégültek. Magyar Hírlap, 2001. december 6.*)